

LA RONDALLA DEL DIJOUS

LoLA. A.

ANY I - Núm. 11

13 de març de 1924

Rondalla de la nota lletja, per Ar-
nau de Castellbó, il·lustracions de
Lola Anglada.

PREU:

25

CÈNTIMS

Editorial Catalana, S. A.

La Rondalla del Dijous

Director: JOSEP
MASSÓ VENTÓS

Número solt:

25 cts.

PREU DE SUBSCRIPCIÓ - Barcelona i fora:
Trimestre: 3 ptes. - Semestre: 6 ptes. - Any:
11 ptes. — **Amèrica i Illes Filipines:** 12 ptes.
l'any. — **Altres països:** 21'50 ptes. l'any

PREUS D'ANUNCIS A LA REVISTA:
Pàgina sencera, 50 pessetes. — Mitja pàgina,
30 pessetes. — Quart de pàgina, 18 pes-
setes (amb un mínim de contracte per dotze
números de la Revista)

El número 12 de **La Ron-**
dalla del Dijous serà: **El petit**
Joan Conte de B. A. Jeanroy, adaptat per
C. O. R., il·lustrat per Lola Anglada

Recor- **L'Auca d'En Jordi**
deu-vos de **Crif** que està a punt de néixer!... Un dibuix
d'En Francesc Soler cada setmana

CONCURSOS de La Rondalla del Dijous

O UEDEN oberts els tres Concursos convocats
la setmana passada: 1.er, **Concurs d'una
rondalla escrita**; 2.ⁿ, **Concurs d'una rondalla
explicada**; 3.er, **Concurs de la il·lustració
d'una rondalla**. A l'Administració de LA
RONDALLA DEL DIJOURS facilitaran totes les ex-
plicacions possibles sobre aquests concursos
com també sobre els premis què es concediran

Editorial Catalana

S. A.

REDACCIÓ:

Ferlandina, 7, 9 i 11
Tel. 5329 A.

ADMINISTRACIÓ:

Rbla. Sant Josep, 16,
pral. - Tel. 4942 A.

PREPAREM altres **Concursos**. Convé que
l'atenció dels nois catalans no es distregui
de llegir cada setmana **La Rondalla del
Dijous**. Amb aquests **Concursos** obtindran
nom, belles joguines, llibres estimulants i
algun diner per a comprar-se allò que
més els interressi. Propagant entre els seus
companys aquesta revista, convé
parlar-los-hi d'aquests **Concursos**, que anirem
convocant sense interrupció

Tots els llegidors, grans i petits, poden en-
viar-nos original per les pàgines de FOLC-LORE

PIANOS PIANOLA-PIANOS

*Únics instruments
que poden os-
tentar la marca*
PIANOLA

Central:
Passeig de Gràcia, 35

Sucursal:
Bonsuccés, número 5

Barcelona

ENCERATS DE TOTES
CLASSES - PLOMERS
RASPALLS
JUGUETS I
PERFUMERIA

**Agustí
Castells**

Portaerriassa, 18
Telèfon 1983 A.
BARCELONA

DEPILATORIO BORRELL

Sens molèstia, treu
el pèl o pelussera
i mata la rel sens
irritar el cutis

A. Borrell C. Assalt, 62
Barcelona

i en totes les perfumeries - Es remet discretament
per correu certificat, anticipant 4'50 ptes. en se-
gells, etc. - Gran Premi, Creu i Medalla Or, ex-
posicions Anvers i Roma 1925.

ARTICLES PER A SPORT

**CASA
SIBECAS**

Pilotes de futbol
de totes mides

ARIBAU, número 35
Tel. 5031 A.

LES AVENTURES D'EN PEROT

MARRASQUÍ

Cada exemplar
5 pessetes

Les Aventures d'en Perot Marrasquí

Per **Carles Riba**
il·lustrat per l'Apa

Interessant a tot «ron-
dallaire» assedegat de lite-
ratura inversemblant. La
vida d'en Perot s'hi des-
cabdella planerament
dins d'un món nou, fins
ara desconegut. Compru

Totes les bones llibreries el
tenen, o si no, demaneu-lo a
la nostra Administració

Vins fins de taula

Sant Quintí i Sta. Anna

Vins generosos i
espumosos

Especialitat en

Moscatell

Malvasia · Lacryma

Christi · Vermut Moya

Damaneu-los
en Colmados
i Ultramarins

BODEGUES, Salvador Moya

Avinguda d'Icària, 177 - Tel. 46 S. M.

LA RONDALLA DEL DIJOURS

LA FESTA DE LA SETMANA

LA QUARESMA RURAL

Darrera les festes del Carnestoltes vénen els dies de Quaresma. Als dies d'esbarjo i esbojarrament els segueixen els de quietud i recolliment.

A ciutat, on el poble fidel es congrega en diversitat de temples, no es veu, com a pagès, la manera de practicar actes de pietat colectiva.

En aquest temps de transició entre l'ensopiment hivernal de la natura i el de l'esclat primaveril, els camps van poblant-se de floretes boscanes, sobretot de violetes, que són ja anomenades de Quaresma; entre els arbres que floreixen en aquest temps de penitència, el primer de tots és l'ametller.

Es una època, doncs, tot promeses i es va de cara al bon temps; el pagès treballa amb l'esperança de tenir una bona collita; però en sentir el primer toc de campana, fa anar els seus fills a aprendre la doctrina a l'església, i en tocar les darreres batallades, passa-dia mitja hora, hi va ell amb la resta de la família i amb el servei.

Si el camp comença a ésser intensament poètic, i no n'hi ha poca de poesia en una església que té congregada tota la gent d'un poble!

El rés del Rosari esdevé solemni, el mateix que l'acte de visitar la Butlla de la Santa Creuada, i no poc el cant del «Miserere» davant de l'altar del Sant Crist, els dimarts i divendres, quan tothom, girat i

de genolls en terra, sent penetrar en son cor les austeres notes d'aquell cant de penitència.

V. S. B.

PREGUNTES

¿Quin o quins van ésser els primers màrtirs coneguts a Catalunya?

J. Mata

¿Què vol dir un llibre edició de Bibliòfil?

Ramon Costa

¿«L'Atlàntida» és una epopeia que es pugui posar al costat de les epopeies universals? Quin any va ésser feta? ¿Si em toqués aqueixa llicó als exàmens de l'Institut, la podria anomenar?

Un estudiant de Retòrica i Poètica

No puç treure en clar la diferència que hi ha entre «magnitud» i «quantitat». Si m'ho expliqués algú, li ho agrairia.

Maria Costa

Resposta a la pregunta número 1. — El meu pare em va posar el nom de la protagonista del «Canigó», per un acte d'admiració a Mossèn Cinto Verdaguer, però jo faig la festa el dia de la Nativitat de la Mare de Déu, que s'escau el 8 de setembre, per saber que aquell dia fan la festa totes les Maries que no el fan en altres festivitats de la Mare de Déu, i jo, perquè el nom de Maria és tan escaient, considero que el tinc avantposat al meu.

Griselda Sanromà

LES TRES GERMANES

I EL GEGANT

(Rondalla)

Una vegada hi havia tres nenes molt maques: la gran es deia Mariona, la segona Annetta i la petita Núria.

Totes tres eren germanes, i un dia se'n van anar a jugar a la vora del riu, i ve't aquí que la Mariona diu tot de sobte:

— Mireu, aquella muntanya, ¿no veieu a dalt de tot una pila de coses blanques?

— Sí — van respondre les altres.

— Doncs em sembla que són confits.

— Anem-hi?

— Sí, sí!

Totes tres muntanya amunt s'ha dit; però ve't aquí que allò que es pensaven que eren confits, eren mongetes.

Totes tres vinga plorar, perquè, amb tot això, ja era nit closa.

Però, de sobte, la Mariona diu:

— Em sembla que veig un llumet: seguim-me.

Tot caminant, varen arribar a una casa molt maca.

— Pam, pam.

— Qui hi ha?

— Sí ens volguéssiu recollir, ens hem perdut i no sabem trobar a casa.

La porta es va obrir i va sortir una dona, que va dir:

— Fugiu, maques, fugiu, car aquí és a casa d'un gegant.

Però elles, plora que ploraràs dient que estaven tan cansades...

Llavors la dona les va fer entrar i a la Mariona la va amagar sota el llit, a l'Annetta al quarto de mals endreços i a la Núria dintre un sac.

Ve el gegant i diu:

— Sento olor de carn cristiana

— I ara, — deia la seva dona, — si no hi ha ningú!

Però el gegant va a sota el llit i troba la Mariona, li va fer posar el cap sobre la taula, li tallà el cap i se la va menjar, i el mateix va fer amb l'Annetta, que, en sentir els crits de la seva germana, va sortir del quarto i el gegant la va agafar.

La Núria es presentà tot plorant, i el gegant li va dir:

— Posa el cap sobre la taula.

— Ai, senyor gegant, jo no sé com es fa!

— Mira, així — i es va ajupir.

Llavors la Núria va agafar una destal i va tallar el cap del gegant; després, amb un ganivet, li va obrir la panxa, d'on varen sortir les seves germanes.

I la dona del gegant els va donar molts diners i joies per haver-la alliberada d'aquell monstre.

I encara són vives si no són mortes.

Un rondallaire Sarriancenc
(11 anys)

EL POI I LA PUÇA

El poi i la puça — feien farines — de les més fines. — El poi va ser tan gurmando — va caure dintre el perol — la puça es va posar dol — i se n'anà caminant, caminant a va trobar una figuera, i la figuera li digué:

— Puça, per què duus dol?

— Ja t'ho explicaré, figuera.

El poi i la pussa — feien farines — de les més fines. — El poi va ser tan gurmando — va caure dintre el perol — la puça es va posar dol —

LA RONDALLA DE LA NOIA LLETJA

VE'T AQUÍ que una vegada al país dels Tres Geps, on totes les dones eren meravellosament boniques, hi va néixer una noia lletja.

Dir que totes les dones eren boniques al país dels Tres Geps no és cap exageració. Totes tenien tres pams d'estatura i els tres geys els esqueien molt, un al cap i els altres dos a l'esquena. Tenien la cara molt graciosa, el nas en forma d'apagallums, amb un gentil bigoti sobre els llavis, que els arribaven, com és natural, d'orella a orella. I les orelles eren grosses i ajudaven a la gràcia del conjunt, amb uns ulls petits, petits, com puntes d'agulla. Aquest tipus perfecte de bellesa era cantat pels poetes que endreçaven les més belles estrofes els uns a les orelles, els altres al gep del cap, els altres als dos geys de l'esquena, els altres als ulls, els altres al nas o al bigoti.

No cal dir que el país dels Tres Geps era una enconstrada fel·liç. Com que totes les dones eren absolutament iguals, no hi havia grans passions desbordants ni es preo-

cupaven els homes per casar-se. Era igual fundar una família amb aquesta o amb la de més enllà. Perquè si eren iguals físicament, també ho eren moralment i totes calçaven els mateixos punts.

¡Imagineu ara quina consternació hi va haver quan va néixer la noia lletja al país de les dones formoses!

Era tan diferent de totes les altres, que tothom l'anava a veure per donar el condol a la desgraciada família. Perquè el cas estrany era que no tenia els tres gentilíssims geps que havien donat al país una característica tan famosa. I no tenia el nas en forma d'apagallums, sinó petit d'una manera impertinent i, ¡oh horror que clamava al cel!, no tenia bigoti!...

Davant d'aquell cas imprevisit d'haver nascut una noia tan diferent de totes les altres, la dolorida família va sotmetre el cas al govern, dient que acataria la seva voluntat.

El govern es va reunir en sessió extraordinària amb l'assistència de tots els ministres i amb una representació del rei, portada per un infant que servia per aquells casos. El president del consell va pendre la paraula per demostrar que aquell fet era una falta greu a les lleis del país dels Tres Geps i que no hi havia altre remei que condemnar a mort la infeliç criatura.

El discurs del president del consell va ésser molt aplaudit perquè constituïa una bella mostra d'oratória. Van parlar després alguns altres ministres, els uns partidaris de la mort de la petita culpable, els altres assegurant que mereixia una certa pietat.

L'infant que presidia en representació del rei, com és natural, no va dir res.

Finalment un ministre que tampoc no havia dit res va pendre la paraula entre una gran expectació. Era l'home més vell del país dels Tres Geps i gaudia d'una reputació de savi per les seves conferències i pels seus

Fins que tingués quinze anys...

llibres sobre el probable origen dels Tres Geps, que els feia derivar dels primers pobladors del país en època prehistòrica, que suposava com uns besavis dels dromedaris actuals, però d'una grandària prodigiosa. A les seves conferències hi assistia molt públic, especialment femenívol, perquè tenia el poder de interessar molt les dones, car era l'únic home del país que portava ulleres.

Tota la docta assemblea va acordar que acataria l'opinió d'aquell home prestigiós que duia quatre ulls per

veure-hi més clar. I la seva opinió va ésser que se suspengués la sentència de mort que pesava sobre la petita víctima, fins que tingués quinze anys, edat en la qual seria decapitada o cremada per haver infringit, naixent tan lletja, les lleis del país de les dones formoses.

L'infant que presidia no va dir res, però va fer un senyal amb el cap que devia voler dir que hi estava conforme. En tot cas aquest senyal es podia interpretar de moltes maneres. El més probable fóra que no volgués dir res i que hagués obeït únicament a esquivar una mosca impertinent que feia estona que se li passejava pel nas.

El fet és que la docta assemblea es va dissoldre acordant que la sentència de mort quedava ajornada per quinze anys.

Quan la pobra família atribulada va saber l'acord del govern, en volen de llàgrimes! ¡Era precis mantenir aquella abominació durant quinze anys!

Li van posar el nom més lleig que van trobar. Li van posar Fulla-de-Rosa, perquè, per comble de desgràcies, en lloc de tenir la pell vermella com les altres dones, la tenia d'un color de rosa molt clar. I tenia els ulls grossos i al cap hi tenia, horror de tots els horrors!, cabells! Perquè, com podeu compendre, el tipus perfecte de la dona consisteix que tingui el cap pelat com la palma de la mà.

Fulla-de-Rosa va viure a casa seva, avorrida de tots, sense que mai ningú li digués una paraula, com no fos per recordar-li la seva lletgesa i que per aquesta lletgesa estava condemnada a mort quan tingués quinze anys. No la deixaven sortir mai de un recó fosc, dient-li que, si la veien pel carrer, la gent la perseguiria.

Al seu recó passava els dies plorant. Es clar que la seva lletgesa s'hauria pogut corregir un xic si haguessin volgut. Els cabells li creixien tan llargs com ella mateixa i rossos com fils d'or. Només que els hi haguessin

Un dia l'aigua es va sentir xerraire...

tallat i li haguessin afeitat el cap, ja no hauria estat tan lletja. Però els interessava a tots que ho fos molt, per fer ressaltar la perfecta bellesa de les altres dones.

Ella mirava al carrer des de la finestra enreixada del seu recó, quan era nit i ningú no la podia veure. Allí seguia plorant de cara als estels, perquè també hi havia estels sobre el país dels Tres Geps.

Cada dia li duïen el menjar i un gran gibrell d'aigua freda perquè es rentés la seva lletgesa. Per a major abominació, així com totes les dones anaven enfarfegades de robes sumptuoses, sobre deu faldilles i deu cossos de llana, a ella no li havien donat més que una camisa i una faldilla sola.

La curiositat desvetllada amb la seva vinguda al món seguia, i molta gent l'anava a veure, a mirar com creixia en lletgesa i com s'acostava l'hora de donar compliment a la sentència de mort que pesava sobre d'ella des del bressol.

Fulla-de-Rosa es mirava dins el gibrell de l'aigua freda i es lamentava així:

— Per què he nascut tan lletja? ¿Per què tinc aquests

cabells tan llargs que semblen un raig de sol, i aquests ulls tan grossos i tan blaus, i aquest nas sense punxa, i aquest llavi sense bigoti, i aquest cos sense geps, i aquestes orelles tan petites, i aquesta boca massa disminuïda, i aquesta pell de color de rosa? ¿Per què he nascut tan diferent de les altres dones que són tan formoses?...

Un dia, l'aigua es va sentir xerraire, i es va posar a tremolar, a tremolar. I ella li va dir :

— Què em vols dir alguna cosa, Aigua Clara?

I l'aigua li va parlar, i li va dir :

— No ets tu la lletja, Fulla-de-Rosa ; són les altres que són lletges. Fuig d'aquest país dels Tres Geps on has sofert tant, però fuig abans de complir els quinze anys, perquè si no et matarien i ja no hi fores a temps. A un altre país se t'obriran els sentits per comprendre que tu ets molt formosa, mentre que les dones d'aquest país són lletges i estraletes.

— Quan és que compliré els quinze anys?

— No hi falta gaire ; per això no has de perdre temps. Fuig d'aquest país i ja veuràs com no t'enganyo !

— ¿I qui m'ho assegura, que no m'enganyes, Aigua Clara?

— ¿No comprens que l'Aigua Clara no pot enganyar, Fulla-de-Rosa? L'aigua és la cosa més pura del món, perquè ve de la neu, i les coses pures no enganyen. ¡ L'Aigua és humil i casta i si fiques el rostre i les mans dintre meu comprendràs la meva puresa i la meva veritat, Fulla-de-Rosa !

L'endemà va ésser la Llet que li va parlar. Tremolava dins el pot quan ella l'anava a beure amb els seus llavis massa petits. I ella que li va dir :

— Llet Bona, que em vols dir alguna cosa?

— Sí, et vull dir que fugis d'aquí, Fulla-de-Rosa ! El terme dels quinze anys s'acosta i et cremaran viva, per-

què has nascut massa bonica dins un país on totes les dones són lletges. ¡Fuig aquesta nit, sense esperar demà!

—¿I com ho faré per fugir, si mai no he sortit d'aquets recó?

— Prou que et guiaran els estels de la nit. ¿No et sembla que no es pot entretenir, Pa Tou?

El pa es va posar a tremolar entre els dits de Fulla-de-Rosa que l'anava a sucuar dins la llet. I ella li va preguntar:

— Què haig de fer, Pa Tou? ¿Haig de seguir els consells de l'Aigua Clara i de la Llet Bona?

— No t'hi pensis pas, Fulla-de-Rosa! Fuig tot seguit, ara que és nit i que tothom dorm.

— I quin camí hauré de seguir?

— Jo i la Llet Bona te l'ensenyarem. Jo m'aniré esmicolant davant teu. Allà on vegis molles de pa i gotetes de llet, vés caminant. Nosaltres et guiarem bé, allà on tu seràs una noia molt bonica. Empeny la porta de la teva presó. Trobaràs totes les portes obertes...

Fulla-de-Rosa va empènyer la porta i va sortir al carrer on mai no havia estat. I va seguir enllà, nit enllà. I perquè no se li adolorissin els peus que mai no havien caminant per la terra dura, el Pa Tou i la Llet Bona li amorosien els camins.

I així Fulla-de-Rosa va deixar el país dels Tres Geps.

Com que l'endemà complia els quinze anys, el govern en ple, amb el president del consell i amb l'il·lustre vell de les conferències, es va presentar a la casa de Fulla-de-Rosa, per emparar-se d'ella amb tot el cerimonial. Al centre de la plaça hi havia el foc preparat i sobre una alta tarima s'hi havia disposat un tron per a l'infant que havia d'anar a la cerimònia en representació del rei.

Quan van obrir la porta de la presó i no hi van trobar Fulla-de-Rosa, hi va haver un gran moviment d'horror.

En veurela...

El govern es va considerar en ridícul. Van anar a demanar el parer de l'infant i l'infant va fer un gest amb el cap que no volia dir res. Però aleshores es va fer difícil indagar si l'havia fet per esquivar una mosca o un

el pobre príncep va fer una ganyota de fàstic...

mosquit, perquè feia estona que li rodejaven la cara una mosca i un mosquit.

El govern es va reunir novament per estudiar que se n'havia de fer del foc preparat per cremar la noia lletja.

¿On trobar una altre noia lletja al país de les dones formoses, per cremar-la al lloc de la que havia fugit?

Però aquell savi famós va trobar la solució del problema. S'encarregaria a un pintor un retrat de la noia lletja i es cremaria el retrat amb tot el cerimonial amb què s'hauria cremat a ella mateixa, sota la presidència augusta de l'infant que representava el rei i amb totes les altres comissions i representacions de les entitats culturals i polítiques del país dels Tres Geps.

I tal com ho havia dit el savi, es va portar a cap l'acte emocionant. El pintor va ésser molt felicitat per la seva obra, que era una meravella de semblança.

En tant la veritable Fulla-de-Rosa seguia enlluernada el seu camí. Mai no havia vist coses tan belles. Va sentir cantar els ocells per primer cop a la seva vida. Ella no s'ho pensava pas, des de la seva presó on havia passat els seus dies plorant la seva lletgesa, que en el món hi hagués coses tan belles. Va trepitjar per primera vegada la fresca delícia d'un prat, va collir les primeres flors. Es sentia feliç de veure's lliure, i tota aquella bellesa al seu voltant li deia que ella no era lletja com es pensava. Va riure, va córrer, va jugar. A quinze anys va fer la primera rialla.

¡Que n'eren de lluny els dies negres de la seva infantesa passats dins la seva presó negra del país dels Tres Geps!

Va córrer i va jugar tot el dia. Va menjar maduixes fresques i móres. Es va enjoiar tot el cabell de flors silvestres, i en duia un ram sobre el pit.

A entrada de fosc va veure una casa davant seu i hi va trucar tímidament amb la punta dels dits.

— Qui hi ha?

— No em podríeu donar acolliment per aquesta nit?

La casa era gran i sumptuosa. Una donzella va bai-

Dormir tota la teva vida sobre un llit d'ortigues i d'esberzers...

xar a obrir i totes dues van quedar-se profundament sorpreses en veure's. Fulla-de-Rosa perquè véia al seu davant una noia com ella, sense geps, amb cabells al cap i amb la boca riallera i el nas petit. I aquella noia perquè veient allà una noia tan formosa plena de flors, la va pendre per una fada.

— Ets una fada?

— No, sóc Fulla-de-Rosa, la noia lletja.

— Qui t'ho ha dit que ets lletja?

— M'ho ha dit tothom, des de que vaig néixer. ¡Per lletja he estat condemnada a mort i per lletja he viscut sempre tancada dins una presó perquè m'haurien apedregat pels carrers!

— ¿I on t'han passat totes aquestes coses, si ets la noia més bonica del món?

— Al país dels Tres Geps, que és el meu país...

Ara heu de saber que en aquella gran casa que semblava un castell hi vivia un home molt ric i poderós que era una mena de príncep. Era molt gentil, però sofria

una malaltia estranya que no el deixava viure tranquil. Sempre pensava diferent de tothom i deia coses estranyes, que li venien, naturalment, del seu esperit de contradicció. I això el feia viure tan trist i pensatiu, que li deien el príncep Gris, perquè encara que no fos pròpiament un príncep, ho venia a ésser.

El príncep Gris va sentir veus i enraonaments i va preguntar què passava a la porta. I una de les serventes del castell, la que li havia obert la porta a Fulla-de-Rosa, va venir i va dir :

— Ha vingut la donzella més bonica del món, que sembla talment una fada. És precis que l'acollim aquí, que la fem dormir a la millor cambra, que mengi en vaixel·la d'or i que la vestim de princesa.

I el príncep Gris va dir :

— La vull veure primer.

I Fulla-de-Rosa va ésser conduïda davant del príncep, enlluernadora dins el seu pobre vestidet esqueixat, amb els grans cabells teixits de flors i feta més bella encara per la gran vergonya que tenia de veure's davant del príncep Gris.

Però el pobre príncep va fer una ganyota de fàstic, i va dir :

— ¿Aquesta noia heu dit que era la més bonica del món? Si és lletja que no se la pot mirar! Que la facin dormir a l'estable, que li donin un tros de pa i que vagi a guardar els ramats del castell. I traiéume-la del davant tot seguit, que solament de veure-la ja em mareja!...

És clar que el príncep deia això per aquella gran malaltia que tenia. Però, com que era el príncep, perquè si bé no ho era, era igual que si ho fos, Fulla-de-Rosa fou tretada del seu davant i portada a l'estable. I ella estava molt trista i plorava perquè, encara que sempre li havien dit que era tan lletja, era la primera vegada que li

deia un home tan gentil com el príncep Gris, que només de veure'l un moment ja se l'estimava.

L'endemà Fulla-de-Rosa va portar els ramats del castell a la pastura en un bell prat. Estava tota trista per aquella gran humiliació que havia tingut de veure's tan lletja davant del príncep. Als seus peus passava un rierol d'aigua clara. Li havien donat un tros de pa tou i havia munit un vas de llet bona. Així ella tenia les seves petites coses familiars que l'havien aconsellada.

I va preguntar primer que tot a l'Aigua Clara :

— ¿Com ho podria fer, Aigua Clara, per tornar-me ben bonica ?

— En aquest país ja ho ets als ulls de tothom !

— És que jo només voldria ésser-ho als ulls del príncep Gris, i ell em veu tan lletja com al país dels Tres Geps.

— És la seva malaltia que et fa veure lletja.

— I no es pot guarir la seva malaltia ?

— Es clar que es pot guarir ! Una dona que l'estimés molt el podria guarir. Són tres les coses que s'han de fer per salvar-lo d'aquesta angúnia que el mata. Jo només en sé una, però gairebé ni goso dir-te-la de tan terrible que és !

— ¡Jo me l'estimo molt, Aigua Clara, i tot ho faria per salvar-lo, per terrible que fos !

— Doncs hauràs de dormir, tota la teva vida, sobre un llit d'ortigues i esbarzers.

— Només que això ? ¡Jo et prometo, Aigua Clara, que dormiré sempre més sobre un llit d'ortigues i esbarzers com sobre un llit de roses ! I les altres dues coses que s'han de fer per salvar-lo, quines són ?

— Jo només et puc dir aquesta, Fulla-de-Rosa. Pregunta i sabràs les altres...

Fulla-de-Rosa va recórrer a la Llet Bona i li va preguntar :

— ¿Tu saps, Llet Bona, què haig de fer per salvar el príncep?

— Jo només sé una cosa, però és tan terrible que no te la puc dir.

— ¡Dígues-la, Llet Bona, que jo vull salvar el príncep!

— Doncs bé, si vols salvar al príncep, has de prometre d'anar descalça tota la teva vida, istiu i hivern, i a cada pas que donaràs, encara que sigui sobre la neu, sentiràs una dolor terrible com si caminessis sobre brases enceses. I això tots els dies de la teva vida!

— No és més que això, Llet Bona? ¡Jo et prometo que aniré descalça sempre més i que estic disposada a sentir, tots els dies de la meva vida, que camino sobre carbons encesos! I l'altra cosa què s'ha de fer?

— Jo només sé això. Pregunta i ho sabràs.

Fulla-de-Rosa va recórrer al Pa Tou i li va dir:

— ¿Tu saps, Pa Tou, què haig de fer per salvar al príncep?

— ¡Sí que ho sé, però és tan terrible que no ho puc dir!

— ¡Dígues-m'ho, Pa Tou, que jo vull salvar el príncep!

— ¡Doncs bé, quan hauràs promès de dormir sempre més sobre esbarzers i ortigues, quan sentiràs tota la teva vida la dolor coent de caminar sobre brases, quan el príncep t'estimarà i et voldrà per esposa, tu has de renunciar a ell!

— Aquesta condició és la més dura, Pa Tou! ¿No podria oferir alguna cosa del meu cos, aguantar un altre sofriment tots els dies de la meva vida?

— És impossible. Deixa estar les tres coses, Fulla-de-Rosa, que són massa dures per a tu.

Però Fulla-de-Rosa estava decidida a salvar el príncep. I va collir esbarzers i ortigues i se'n va fer un llit que no

podia abandonar més. I va sentir tot seguit, sota les plantes dels seus peus descalços, una dolor terrible. Hi tenia una llaga viva i aquesta dolor no se li calmava mai, ni de dia ni de nit. I tenia el bell cos ple d'espines del seu llit de martiri. Però no deia res i somreia i anava a pasturar el seu ramat.

Va córrer la veu que el príncep estava guarit. I sortint de cacera va passar pel prat i es va enamorar de Fulla-de-Rosa. I quan li va dir si volia ésser la seva muller, ella, amb les llàgrimes als ulls, li va dir que no podia ésser. I aquesta era la condició que més li costava i li donava un sofriment més agut.

Però ve't aquí que les fades que havien donat la malaltia al príncep i havien posat les condicions, van apiadar-se de la bondat de Fulla-de-Rosa i van decidir que totes les seves dolors s'acabessin. I ella es va trobar un dia que la viva dolor dels seus peus se li va calmar tot seguit i li va semblar que caminava sobre un prat florit en lloc de carbons encesos. I quan anava a colgar-se al llit d'esbarzers, el va trobar tot cobert de fulles de rosa, suaus i fresques com la seva pell.

No se'n savia avenir de totes aquelles meravelles, quan ve't aquí que se li va aparèixer una vella molt vella i li va dir:

— Avui, Fulla-de-Rosa, munyiràs llet per al príncep. Li aniràs a presentar tu mateixa, dins aquest gerro d'or que et deixo aquí. Aquí et deixo també unes sabatetes de cristall i un vestit de color de sol perquè te'l posis. I quan el príncep et preguntí novament si vols ésser la seva muller, avui, per voler de les fades, tens de respondre que sí.

¡Podeu contar si en va estar de contenta la pobreta Fulla-de-Rosa! Munyí la llet dins el gerro d'or, es posà el vestit de color de sol i les sabatetes de cristall, i se'n va a veure el príncep.

Tota la gent que hi havia per les sales del palau va quedar enlluernada de la bellesa de la noia lletja de la nostra rondalla. I quan va arribar allà on era el príncep, ella que li ofereix la Llet Bona. I tot seguit que el príncep la va pendre, la Llet Bona li va contar tot el què havia sofert Fulla-de-Rosa per guarir-lo de la seva trista malaltia. I ell li va dir, amb el cor petit, petit, tement la seva renúncia, si es volia casar amb ell. ¡I podeu pensar quina alegria va tenir quan els bells llavis de la gentil Fulla-de-Rosa li van dir que sí!...

I ara ja no cal dir res més, perquè podem considerar que la rondalla ja és acabada. Però darrera d'aquesta porta no hi ha fus amagat.

El què us puc assegurar és que aquesta rondalla és veritable, perquè a mi me l'han contada l'Aigua Clara, el Pa Tou i la Llet Bona, que no acostumen pas a dir mentides.

Demés, jo he fet un viatge, no fa gaires dies, al país dels Tres Geps, que em va resultar molt avorrrit. Les dones que a ells els semblen de la més perfecta bellesa, a mi van semblar-me senzillament monstruoses i molt bajanes, perquè no deien mai res interessant. Vaig assistir a unes conferències d'aquell savi prestigiós i van semblar-me un seguit de coses sense solta.

Podeu contar que no m'han quedat ganes de tornar al país dels Tres Geps i que m'estimo més visitar aquell gentil castell on el príncep Gris i Fulla-de-Rosa em reben amablement i em fan seure al seu costat amb grans mostres d'alegria i veig la Llet Bona dins el gerro d'or i l'Aigua Clara als brolladors del parc, i el Pa Tou dins una panera d'argent, que és un model d'orfebreria.

Per cert que en la meva última visita van dir-me que havien fet l'encàrrec a París d'una criatura que no tingués cap mena de relació amb el país dels Tres Geps.

ARNAU DE CASTELLBÓ

—Doncs jo no faré figues.
I no va fer figues, la figuera.
La puça se n'anà caminant,
caminant i va trobar un pres-
seguer i el presseguer li digué:
—Puça, per què duus dol?
—Ja t'ho explicaré, presse-
guer.

El poi i la puça—feien fari-
nes—de les més fines.—El poi
va ser tan gurmando—va cau-
re dintre el perol—la puça
es va posar dol—la figuera no
vol fer figues.

—Doncs jo no faré préssecs.
I el presseguer no va fer
préssecs.

Tot caminant, la puça, va
trobar una truja que barigava
un pilot de fang i la truja li
digué:

—De qui portes dol, puça?

—Ja t'ho explicaré.

El poi i la puça—feien fari-
nes—de les més fines.—El poi
va ser tan gurmando—va cau-
re dintre el perol—la puça
es va posar dol—la figuera no
vol fer figues, el presseguer
no vol fer préssecs.

—Doncs jo no faré porcs.

I la truja no va fer porcs.

La puça va travessar un
prat d'herba tendre i va trobar
una vaca i ella li digué:

—Puça, de qui portes dol?

—Ja t'ho explicaré, vaca.

El poi i la pussa—feien fari-
nes—de les més fines.—El poi
va ser tan gurmando—va cau-
re dintre el perol—la puça
es va posar dol—la figuera no
vol fer figues, el presseguer
no vol fer préssecs i la truja
no vol fer porcs.

Doncs jo no vull fer ve-
dells.

I la vaca no va fer vedells.
Després, la puça, va trobar
una font i la font li digué:

—Puça, de qui portes dol?

El poi i la puça—feien fari-
nes—de les més fines.—El poi

va ser tan gurmando—va cau-
re dintre el perol—la puça
es va posar dol—la figuera no
vol fer figues, el presseguer
no vol fer préssecs, la truja
no vol fer porcs i la vaca no
vol fer vedells.

—Doncs jo no faré aigua.

I la font no va fer aigua.

Ve't aquí que una dona que
anava a la font va sentir-ho
i ella va dir a la puça que
es tregués el dol.

Llavors la figuera va tornar
a fer figues, el presseguer
préssecs, la truja porcs, la va-
ca vedells i la font aigua, i la
dona pogué omplenar els poals
d'aigua fresca.

TRES GERMANS FILLS TOTS D'UN PARE.

Una vegada hi havia un pare
que tenia tres fills i tots tres
eren tallats amb el mateix
patró, però, el pare, que era
un sant home, a tots els por-
tava la mateixa llei. Un dia,
el veure'ls tan viseroscs i dor-
mílegues, el pare, per fer-los
escarquillar una mica, els di-
gué:

—Demà el que primer posi
els peus a terra li daré un car-
ro ple de pomes, una euga
i la coca més grossa de la pas-
terada.

Els tres germans, tots vise-
roscs, se n'anaren a dormir.

A l'endemà el primer de po-
sar els peus a terra, quan el
sol ja passava a Filipines, va
ésser el germà gran.

El pare, tal com havia pro-
mès, li donà el carro curull de
pomes, l'euga i la coca més
grossa de la pasterada.

No veient-si de content, el
germà gran se n'anà a fira
per vendre les pomes.

Quan va ésser pel camí va trobar una dona que portava un infantó ros com el sol, als braços, i la dona acostant-se-li li digué:

—¿Em poguessiu fer una gràcia de caritat?

—No en puc fer.

—Tan sols una poma pel filllet que plora de fam.

—No en porto de pomes, són gats ço de dins el carro.

Mes aquella dona, que era la Mare de Déu i l'Infant Jesús, li digué:

—Gats dius, gats seran.

El germà gran no en féu cabal i a l'arribar a la fira es posà a cridar:

—Qui em vol comprar pomes! i se'n pujà carrer amunt i baixà avall tot cridant, cridant.

De seguida un estol de gent l'envoltà per veure quines pomes portava.

Quina sorpresa tingué al destapar el carro i veure aquell carretonat de gats que saltaven per tots cantons!

La gent, creguda que es morava d'ella, fins que el cor els digué prou, el bastonejaren a fort i a dret, perquè un altre dia no tornés amb la mateixa cançó.

Llavors ell recordà la mentida que havia dit per no donar una poma i se n'anà a casa seva tot pensatiu i no'n resà ni una engruna a son pare ni a sos germans.

Ans d'anar a dormir, el pare també els digué que el que primer posés els peus a terra, a l'arribar al matí li donaria una carro curull de peres, una euga i la coca més grossa de la pasterada.

Quan va començar a ésser clar s'alçà primer el mitjà i el pare li donà el que havia promès, i ell, tot viseroc com

era, se n'anà trico trico cap a la fira per a vendre les peres.

Pel camí va trobar una dona que portava un infantó als braços i la dona li digué:

—¿Em poguessiu fer una gràcia de caritat per l'amor de Déu?

—No en puc fer!

—Tan sols una pera per petita que fos.

—No en porto de peres, són rates ço que porto dins el carro.

—Rates dius, rates seran.

La dona amb l'infantó seguí son camí i el germà mitjançer el camí que portava a la fira.

Quan va ésser a la plaça es posà a cridar:

—Qui em vol comprar peres?

De seguida va ésser envoltat per un reguitzell de dones que volien veure la cara de les peres; mes quina no va ésser la sorpresa del germà al veure que el carretonat de peres s'havia tornat un carretonat de rates que se'n farcí tota la plaça.

La gent, creient-se enganyada vilment, li donà una pluja de garrotades, i amb l'esquena ben calenta se n'anà a casa seva tot maleint la seva gassiveria que li havia fet dir una mentida per no haver le donar una pera miserable, i quan va arribar a casa seva no en va resar a ningú la més petita cosa.

Com cada dia, ans d'anar-se'n a dormir, el pare també els digué:

—Demà, al primer que posi els peus a terra li daré un carro ple de pomes, una euga i la coca més grossa de la pasterada.

Tram. per JOSEP CASSASA
Sarrià de Ter.

(Continuarà)

J. Uriach y C.^a S. en C.

(FUNDADA EN 1838)

Drogas
Productos
químicos
Específicos

Aguas
minerales
Perfumería
Comestibles

BRUCH, 49

(Entre Cortes y Diputación)

Teléfonos. 7 + 8 S.P.

(SECCIÓN DE VENTA AL DETALL)

MIREN QUE HERMOSO!

Así se crían los niños que toman leche condensada marca

LECHERA

DESELA A SU NIÑO,
SEÑORA, VERA QUE
GORDITO SE PONE

"PURGANTE COTIDIANO"

Las Unicas que purgan sin Cólicos

PILDORAS
JABONOSAS
BOISSY

LAXANTES
PURGANTES
REFRESCANTES

Precio de la caja de 40 Pildoras: 4 Pesetas
Farmacia BOISSY, 2, Place Vendôme, PARIS

Las PILDORAS JABONOSAS BOISSY son las únicas que se emulsionan en el intestino purgando poco a poco sin cólicos. Se hallan en todas las Farmacias.

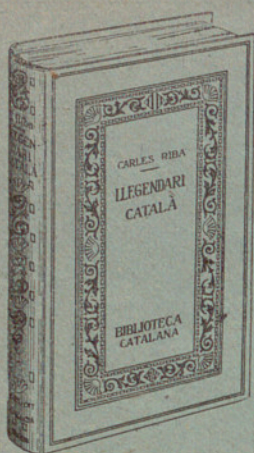
A. Sanromà

CICLES
i demés
Sports

BALMES, 62
BARCELONA

Biblioteca Literària i Biblioteca Catalana

Poden obtenir-se relligades en luxosa tela

artísticament treballada, com en el facsimil adjunt.

Ens encarreguem de relligar les Biblioteques dels nostres subscriptors i amics - L'exemplar relligat en tela, 4'50 ptes.; sol, 2'50 ptes.

Tots els nens i nenes «rondallaires» deuen saber bona cosa de contes; en sabran molts més i més bons encara, si adquireixen les

Rondalles Meravelloses

Bell volum amb cobertes a dues tintes i profusament il·lustrat per En V. Nubiola

d'En Valeri Serra Boldú

Demaneu-lo a les bones llibreries i a la nostra Administració

SOLS VAL 5 PESSETES

Joies Vilanova

Unió, 6

ECONOMIA I FINANCES

REVISTA QUINZENAL D'INFORMACIÓ I DIVULGACIÓ

Surt els dies 10 i 25 de cada mes

Demaneu exemplars de mostra a:

EDITORIAL CATALANA, S. A.
Rambla Sant Josep,
núm. 16, pral.
Tel. 4942 A
BARCELONA

PREU DE SUBSCRIPCIÓ ANYAL:
Barcelona, ptes. 10. —
Fora, pessetes 11. —
Número solt: ptes. 0'50

16 de març |
Inauguració

Provença, 260
Costat baixador
carrer Balmes

Espectacles·Infantils

LARDINA

La millor de les mantegues per a cuina

La LARDINA, usada en cuina i pastisseria, substitueix amb avantatge a les mantegues de vaca i de porc. Es millor i més fàcilment digerible que l'oli d'oliva. Eminents metges i higienistes recomanen la mantega de coco pura com el millor dels greixos comestibles. La LARDINA és una mantega excel·lent per a fregits i per a pastisseria.

DE VENDA EN TOTS ELS ULTRAMARINS

Únics fabricants:

RIERA I RUIZ. S. EN C.

Pallars, 210 (S. M.) - Tel. 436 S. M. - Barcelona

MARCA REGISTRADA

EL COCOTERO